గమనం మధురం

- అంజన కొడాలి

(గత సంచిక తరువాయి)

తలుపు తీసిన శబ్దం విన్న రాజు, వంటింట్లో పని ఆపేసి చేతులు తుడుచుకుని వస్తుండగానే, శ్వేత లోపలికి వచ్చింది సూట్‌కేస్ లాక్కుంటూ.

"హాయ్ శ్వేతా!" నవ్వుతూ పలకరించింది రాజి.

"హాయి పిన్ని. హౌ ఆర్యూ?" చాలా మర్యాదగా చక్కగా మాట్లాడుతుంది శ్వేత ఎప్పుడూ, కానీ ప్రేమగా, చనువుగా ఉండదు.

"కాఫీ పెట్టు నాకు, మళ్ళీ షాపుకు వెళ్ళాలి" శ్వేత వెనకాల వచ్చిన వేణు అన్నాడు.

శ్వేత క్రిస్టమస్ సెలవులకు వచ్చింది. ఎయిర్‌పోర్టుకు వెళ్ళి తీసుకువచ్చాడు వేణు.

కాఫీ కాయటానికి పొయ్యిమీద పాలు పెట్టింది రాజి. పాలు మైక్రోవేవ్‌లో వేడి చేస్తే కాఫీ తాగడు వేణు.

"శ్వేతా నీకు కూడా కాఫీ ఇవ్వనా, లేక టీ తాగుతావా? గ్రీన్ టీ బాగ్స్ తెచ్చాను నీకోసం" అడిగింది రాజి.

"నేను పెట్టుకుంటా పిన్ని. ఇంకా చిన్నపిల్లనా అన్నీ నువ్వు చెయ్యటానికి" నవ్వుతూ వచ్చి నీళ్ళ కప్పు మైక్రోవేవ్‌లో పెట్టింది. "ఏడీ సాత్విక్, ఇంట్లో లేడా?"

"చిన్న షాపింగ్ ఉందని వెళ్ళాడు" రాజి అంటుండగానే తలుపు తీసిన శబ్దం వచ్చింది.

"హాయ్ అక్కా!" చేతిలో పెద్దపూల బొకేతో గట్టిగా అరుచుకుంటూ వచ్చి శ్వేతను హత్తుకున్నాడు.

"పోరా! అన్నీ వేషాలేస్తావు. ఎయిర్‌పోర్ట్‌కు వస్తానని రాలేదు. ఇప్పుడేమో పూలు తెచ్చావా కాకా పట్టటానికి"

"నీకు తెచ్చానని ఎవరన్నారు? నేను అమ్మకు తెచ్చా" చిలిపిగా నవ్వాడు. వాళ్ళ నానమ్మ ఇంట్లో ఉండటంతో ఇద్దరూ తెలుగు చక్కగా మాట్లాడతారు.

వేణు మరీ పొడువు కాదు కానీ పిల్లలిద్దరూ పొడుగే, శ్వేత దాదాపు 5‘6 ఉంటుంది. రెగ్యులర్‌గా జిమ్‌కు వెళుతుంది. ఒళ్ళు రానివ్వదు. భుజాలకు కొంచెం దిగిన జుట్టు, ఛామన ఛాయ అయినా మంచి కళగల మొహం.

సాత్విక్ ఆరడుగులు, ఎత్తుకు తగ్గ లావుతో దృఢంగా ఉంటాడు.

ప్లేటుల్లో లడ్డూలు, గవ్వలు, చెక్కలు పెట్టి అందరికీ ఇచ్చింది రాజి.

"పిన్ని నిన్ను ఒకటి అడగాలి. నువ్వు పెళ్ళికి ముందు ఏదన్నా జాబ్ చేశావా?" లడ్డూ కొరుకుతూ అడిగింది శ్వేత.

అనుకోని ఈ ప్రశ్నకు ఆశ్చర్యంగా శ్వేత వైపు చూసింది రాజి.

"ఇప్పుడు తన గురించి ఎందుకు?" వేణు అడిగాడు.

"పిన్నీ ప్లీజ్ టెల్" కుతూహలంగా అడిగింది.

"జాబ్ అంటే ఏమీ పెద్దగా లేదు. మా బాబాయి వాళ్ళ కాఫీ షాపులో చేసేదాన్ని యూనివర్సిటీ క్యాంపస్‌లో"

"ఓ..సరే" శ్వేత మొహం మీద చిన్ననవ్వు.

"దేనికమ్మా అడిగావు?"

"అబ్బే ఏమీ లేదు పిన్ని ఊరికే. రేపట్నుండి ఓ రెండు రోజుల్లో క్రిస్టమస్ షాపింగ్ అంతా పూర్తి చెయ్యాలి. పిన్నీ నీ కారు తీసుకువెళ్ళనా?"

"అడగాలా తీసుకువెళ్ళు. సరే నేను షాపుకు వెళ్ళి వస్తాను" లేస్తూ చెప్పాడు వేణు.

వేణులో ఈ పదహారేళ్ళల్లో పెద్ద ఏ మార్పు ఏమీలేదు. నెరిసిన జుట్టుకు రంగు వేసుకుంటాడు, పెద్దగా ఒళ్ళు రాలేదు. మొహం కొంచెం మారింది. కళ్ళజోడుతో కొంచెం ముడతలతో. వెళ్ళిపోతున్న వేణును చూసి చిన్నగా నిట్టూర్చింది రాజి. "ఈ ఒక్కరోజన్నా పిల్లలతో గడపొచ్చు కదా. షాపులు చూసుకోటానికి మనిషి ఉన్నాడు కదా."

శ్వేత, సాత్విక్ టేబుల్ దగ్గర కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకుంటుంటే చాలా ముచ్చటగా అనిపించింది. వాళ్ళ చిలిపి పోట్లాటలు, ఉత్సాహం, అల్లరి ఇల్లంతా కళకలలాడుతున్నట్లుగా అనిపించింది. ఇంట్లోని స్తబ్దత అంతా పోయినట్లుగా అనిపించింది. ఉత్సాహంగా రాత్రి డిన్నరుకు బిర్యాని చెయ్యటానికి వంటింట్లోకి వెళ్ళింది.

నిద్రపోయే ముందు వేణుకు టాబ్లెట్లు ఇస్తూ నెమ్మదిగా అడిగింది రాజి. "శ్వేతకు ప్రమోషన్ వచ్చింది కదా. సమయానికి క్రిస్టమస్‌కని మనదగ్గరకు వచ్చింది కదా ఏమన్నా మంచి గిఫ్ట్ ఇస్తే బాగుంటుంది."

"ఏమనుకుంటున్నావో సరిగ్గా చెప్పు."

"డైమండ్ నెక్లెస్ సెట్ తీసుకుంటే బాగుంటుంది అనిపిస్తుంది. ఒక్కో నగ కొంటుంటే పెళ్ళి టైముకి అన్నీ సమకూరుతాయి కదా"

కాసేపు ఏమీ మాట్లాడలేదు వేణు.

"సర్లే. తనకు ఏది ఇష్టమో కనుక్కో. అందరం వెళ్ళి కొందాం రేపు."

"మరి సాత్విక్‌కు?"

"ఒక మంచి సెకండ్ హాండ్ కారు కొందామనుకుంటున్నా, క్రిస్టమస్ ముందు రోజు డెలివరీ తీసుకుంటా."

"కారు కొంటున్నారా? ఏం తొందర అప్పుడే సొంతం 19 ఏళ్ళు లేవు. బాగానే డ్రైవ్ చేస్తాడు కానీ చేతిలో కారుంటే, ఫ్రెండ్స్‌తో..." భయం భయంగా అన్నది రాజి.

"ఏంటీ నాకంటే నీకు ఎక్కువ తెలుసా?" మొహం చిట్లించాడు వేణు.

"అలాక్కాదండి ఇప్పుడు కాలేజీలో అవసరంలేదు కదా. మూడు గంటల దూరంలో ఉన్నాడు. బస్సులో వచ్చేస్తున్నాడు కదా. అందుకని..."

"నీకు అనవసరమైన విషయాల్లో జోక్యం చేసుకోకు. శ్వేతకు నగలు కొనటానికి ఒప్పుకున్నానని అన్నిట్లో తలదూర్చకు. నాకు ఎప్పుడు ఏం చెయ్యాలో బాగా తెలుసు."

ఇక మాటలు పెంచకుండా కళ్ళు మూసుకుంది రాజి.

ఎన్నాళ్ళగానో మనస్సులో పడుతున్న సంఘర్షణను లోపల దాచుకోలేక నలిగిపోతుంది. గత కొన్నేళ్ళుగా గూడు కట్టుకున్న అసంతృప్తి, బాధకు ఏదో కదలిక. ఏంటి తన స్థానం ఈ ఇంట్లో భార్య అంటే ఏంటి? తాళికట్టటం ఒక్కటేనా? అసంపూర్ణ, అస్పష్టమైన ఆలోచనలు.

కాపురానికి వచ్చిన తరవాత ఓ పదేళ్ళు తనని తను ఎంతో బిజీగా పెట్టుకుంది. ఇంటి అవసరాలు, పిల్లల పనులు, క్యాటరింగ్ పనులు పని, పని, పని... వీటన్నిటి మధ్య మనస్సు ఒక తోడు కోరుకునేది, ప్రేమ కోసం తపించేది. అదీ భర్తనుండి.

ఆ వెలితిని పిల్లల ఆప్యాయత కూడా పూరించలేకపోయింది. ఒక్కోసారి అనుకునేది ప్రేమలేకున్నా కనీసం సాటి మనిషిగా ఐనా ఎందుకు చూడడు అని. బైట వాళ్ళందరితో నవ్వుతూ మాట్లాడతాడు. "వేణు చాల హెల్ప్‌ఫుల్" అంటారు. మరి తనతోనే ఎందుకిలా? ఇష్టపడే చేసుకున్నాడు కదా.

తన మనఃస్థత్వం, రూపు, మాట తీరు, ప్రవర్తన వీటిల్లో ఏది నచ్చలేదు వేణుకు? పదే పదే ఇదే ఆలోచన. ఒక్కోసారి మరీ బెంగగా ఉంటుంది. ఇంతేనా నా జీవితం? తనకు నచ్చే ఏ పని చెయ్యటానికి స్వతంత్రం లేదు. ఎంతసేపు అతనికి నచ్చినట్లు ఉండటమే. నాకు ఏమి కావాలి అని అడిగేవాళ్ళు లేరు. కనీసం తను భోజనం చేసిందో లేదో కూడా అడగడు వేణు. ఆలోచనలతో ఎప్పటికో నిద్రపట్టింది రాజికి.

క్రిస్టమస్ రోజు -

పిల్లలు అప్పుడే లేవరు అని తెలిసినా, తన టైం ప్రకారం ఐదుగంటలకే లేచింది రాజి. పాత పాటల సీడీ పెట్టుకుని హెడ్‌ఫోన్స్‌లో ఆ పాటల మాధుర్యం ఆస్వాదిస్తూ కాఫీ తాగింది.

ఇవాళ షాపులన్నింటికీ సెలవు. అందుకే వేణు కూడా ఇంట్లోనే ఉంటాడు.

గత నాలుగురోజులు చాలా బిజీగా గడిచిపోయాయి. శ్వేతకు నచ్చిన నగలు కొందామని అందరూ షాపుకు వెళ్ళారు.

"నగలెందుకు, నేను పెట్టుకోను. ఇండియన్ పార్టీలకు వెళ్ళను కదా అక్కడ." అని శ్వేత మొదట్లో ఒప్పుకోలేదు.

"నీకు నచ్చిందే తీసుకో శ్వేత, పోనీ ఏమన్నా జుంకీలు తీసుకో నీ ఇష్టం" మృదువుగా నచ్చ చెప్పింది రాజి.

ఏమనుకుందో కానీ శ్వేత ఒప్పుకుంది. నగల షాపులో చాలాసేపు వెతికి చివరికి ఒక నెక్లెస్ సెట్ తీసుకుంది. అమెరికన్ ఇంకా ఇండియన్ డ్రస్సుల మీదకు బాగుండేటట్లు.

చిన్నపిల్లలాగా అడిగింది "నాకు ఇది గిఫ్ట్ కదా, క్రిస్టమస్ ట్రీ కింద పెట్టండి"

శ్వేత ప్రవర్తన కొంచెం ఆశ్చర్యంగా అనిపించింది రాజికి. ఎప్పుడూ లేని విధంగా చనువుగా ఉంది రాజితో, అందరిని చాలా ఫోటోలు తీసింది. ముఖ్యంగా రాజిని. అడిగి మరీ స్పెషల్స్ వండించుకుంది.

ఓ రోజు పిన్ని బాబాయి వాళ్ళింటికి తీసుకు వెళ్ళింది పిల్లల్ని. వాళ్ళ పిల్లలు, మనవరాలు వచ్చారు క్రిస్టమస్‌కు.

వాణి, కుమార్ పిల్లలిద్దరికి పెళ్ళిళ్ళు అయిపోయాయి. పెద్ద అబ్బాయి నితిష్‌కు ఒక తెలుగు అమ్మాయితోనే పరిచయం ఏర్పడి - పెళ్ళి చేసుకున్నారు. ఒకరకంగా చెప్పాలంటే తెలిసిన వాళ్ళమ్మాయిని పరిచయం చేసి, పెళ్ళిదాకా ఎంకరేజ్ చేసింది వాణినే, వాళ్ళిద్దరూ డాక్టర్లు, హ్యూస్టన్‌లో ఉంటారు. వాళ్ళకు ఒక ఐదేళ్ళ పాప.

రెండో బాబు రాహుల్ కంప్యూటర్ ఇంజినీర్. ఎప్పుడో ఉద్యోగంలో సెటిల్ అయినా, ఎవ్వరూ నచ్చక పెళ్ళి ఆలస్యం అయ్యింది. చివరకు వాళ్ళ ఆఫీసులోని గుజరాతీ అమ్మాయిని పెళ్ళిచేసుకున్నాడు. ఇంకా పిల్లల్లేరు వాళ్ళకు.

రాజి కాపురానికి వచ్చిన మరుసటి సంవత్సరమే నాయనమ్మ అనసూయమ్మ చనిపోయారు. ఎప్పుడు ఏ సహాయం కావాలన్నా వాణి రాజికి ఫోన్ చేసి పిలుస్తుంది.

"ఎంత అదృష్టవంతురాలివే రాజి. ఆ రోజు మనఃస్ఫూర్తిగా నచ్చలేదు నీకు వేణుని పెళ్ళి చేసుకోవటం. కానీ చూడు ఇవాళ ఎంత బాగా సెటిల్ అయ్యావో. నేను నిన్ను ఇండియా నుండీ తీసుకొచ్చి ఎంత మంచి పని చేశానో కదా. అక్కడే ఉంటే చాలీచాలని జీతాలతో ఎంత ఇబ్బంది పడేదానివి" వాణి మాటలేమీ కొత్తకాదు రాజికి.

కలిసిన ప్రతిసారి ఇదే అర్థం వచ్చేమాటలు అంటుంది వాణి. 'నిజమే పిన్ని' అని రాజి అంటే ఆవిడకు తృప్తి. అవటానికి పిన్నీ బాబాయి అయినా ఒక్కసారి కూడా తన కుటుంబ విషయాలు వాళ్ళతో చెప్పలేదు.

"ఏంటీ శ్వేత, ఇంక ఎవ్వరూ నచ్చలేదా? పెళ్ళి ఎప్పుడు చేసుకుంటావు? వాణి అడిగింది.

"మామ్. ఎందుకు ఎప్పుడూ పెళ్ళి అనే టాపిక్ తప్పితే ఇంకేమీ దొరకదా నీకు, మమ్మల్ని కూడా ఇలాగే సతాయించేదానివి" రాహుల్ మందలించాడు శ్వేత ఇబ్బంది పడటం చూసి.

"నాకు తెలిసిన వాళ్ళ అబ్బాయి ఉన్నాడు శ్వేత. నీకు ఫోటోలు పంపనా? ఇంక ఎన్నాళ్ళు ఆగుతావు. హాయిగా ఉద్యోగం చేస్తున్నావు. ఇంకేంటి?" వాణి డోలాంతరం తనదే, ఎవ్వరి మాటలు పట్టించుకోదు.

"మీరు నాకు పంపండి. నేను శ్వేతతో మాట్లాడతాను" వేణు వెంటనే అందుకున్నాడు.

శ్వేత తండ్రి వంక మొహం చిట్లించి చూసింది. ప్రొద్దున ఇంట్లో ఇదే సంభాషణ.

"నేను వెతుక్కుంటాను నాకు నచ్చినవాడిని. దొరికినప్పుడు పెళ్ళిచేసుకుంటాను. ఇలా మీరు నాకు సెట్ చెయ్యాలని చూడకండి" ఖచ్చితంగా చెప్పింది శ్వేత.

"నేనేమైనా బలవంతం చేశానా? పరిచయం చేస్తాం అని అన్నాను. అది కూడా తప్పేనా?" చిరాకుపడ్డాడు వేణు.

మళ్ళీ వాణి వాళ్ళింటిలో ఇదే టాపిక్, వచ్చే చిరాకును కప్పిపుచ్చుకుని రాహుల్ నితిష్‌తో కబుర్లు చెప్పింది శ్వేత.

గుడ్ మార్నింగ్" శ్వేత గొంతు విని ఆలోచనలనుండి బైట పడింది రాజి.

వెనకాలే సాత్విక్ కూడా వచ్చాడు. లేపినట్లు ఉంది శ్వేత.

"బ్రేక్‌ఫాస్ట్‌కు గారెలు చేస్తున్నా. ముందు గిఫ్ట్‌లు చూస్తారా?"

"డాడీ కూడా లేచాక చూస్తాంలే పిన్ని. చిన్నపిల్లలం కాదుగా? నవ్వింది శ్వేత.

గారెలు చెయ్యటం అవుతుండగా వేణు కూడా లేచి వచ్చాడు. అందరూ కలిసి కబుర్లు చెప్పుకుంటూ గారెలు తిని, కాఫీతాగి గిఫ్ట్స్ ముందు కూర్చునే సరికి దాదాపు పది అయ్యింది.

వేణు ఇచ్చిన తాళం చెవి చూసుకుని ఆనందంతో గంతులేశాడు సాత్విక్.

రాజికి ఒక కోట్ కొన్నాడు సాత్విక్. "నీ కోటు పాతదైపోయినా అదే వేసుకుంటున్నావు అమ్మా అందుకే తీసుకున్నా నచ్చిందా?"

"చాలా బాగుంది కన్నా" సంతోషంగా చెప్పింది రాజి.

"పిన్నీ మీతో ఒకటి చెప్పాలి. మీకు నేను ఏ గిఫ్ట్ కొనలేదు" అంది శ్వేత.

"పర్లేదమ్మా నేనేమైనా చిన్నపిల్లనా అది కూడా చెప్పాలా?" నవ్వింది రాజి.

"కానీ ఒకటి చెప్పాలి పిన్ని. మరీ డ్రమెటిక్‌గా ఉంటుందేమో. నా చిన్నప్పటినుండీ నేను మొండిగా పిన్ని అనే పిలిచాను అమ్మ అనమని ఎంత అడిగినా వినలేదు. కానీ నన్ను ఎప్పుడూ చాలా బాగా చూసుకున్నావు. మేము ముగ్గురంకూడా నీకు ఎప్పుడూ ఏదీ చెయ్యలేదు."

"ఎందుకు చెపుతున్నావు ఇదంతా?" వేణు ఆపబోయాడు.

"లేదు డాడీ మీరు ఎప్పుడూ పిన్నిని ఎప్రిషియేట్ చెయ్యలేదు, మనకోసం ఎంత కష్టపడినా, కనీసం ఇప్పుడైనా మారండి. పిన్నీ, మీకు ఏం గిఫ్ట్ ఇస్తే మీరు చాలా సంతోషిస్తారో ఈ మధ్యే తెలుసుకున్నాను. మీకు త్వరలో అందుతుంది."

"శ్వేతా నాకు ఏమీ గిఫ్ట్ వద్దు. మీరిద్దరూ లైఫ్‌లో బాగా సెటిల్ అయ్యి సంతోషంగా ఉంటే అంతే చాలు" ఎందుకో కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి రాజికి. ఇన్నాళ్ళకు శ్వేత తనను అర్థం చేసుకున్నందుకు.

శ్వేత ఫోన్ మోగింది. నెంబరు చూసి ఫోన్ రాజి చేతికి ఇచ్చింది 'మాట్లాడు' అంటూ.

'ఎవరూ...' అంటూ ఫోన్ తీసుకుంది రాజి.

"హాయ్ రాజి! నేనెవరో గుర్తుపట్టు..." అందమైన కంఠం తెలిసీ తెలియనట్లుగా

"ఎవరో తెలియట్లేదండి. ఎవరు మీరు?" మొహమాటంగా అడిగింది.

"అబ్బా! అంత తొందరగా చెప్పేస్తావా? కొంచం ఆలోచించు" అల్లరిగా వినిపించింది.

అయోమయంగా శ్వేత వైపు చూసింది రాజి. నవ్వుతూ తనవంకే చూస్తుంది శ్వేత. ఏంటి ఈ మిస్టరీ అన్నట్లు చూస్తున్నారు సాత్విక్, వేణు.

"ఎవరు అక్కా? అమ్మకు ఏంటి ఈ సర్‌ప్రైజ్" సాత్విక్ అడుగుతున్నాడు.

"నేను చెప్పను తననే కనుక్కోమను" నవ్వింది శ్వేత.

"రాజీ తొందరగా కనుక్కో నా వల్ల కావట్లేదు" ఫోన్‌లో మళ్ళీ అదే అల్లరి.

"సారీ నిజంగా తెలియట్లేదు."

"ఓ పదిహేను సంవత్సరాలు వెనక్కి వెళ్ళు."

ఓ చిన్న క్లూ... అనుమానం అంతలోనే తెలిసిపోయిందన్న ఆనందం అన్నీ చుట్టుముట్టాయి.

"ప్రియా....?"

"అవును. నేనే. హమ్మయ్య గుర్తుపట్టావు" గట్టిగా నవ్వేసింది ప్రియ.

Post your comments

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)